

Її чекає велика сцена

Наталя вдома буває не так вже й часто. Але коли приїжджає, купається у благодаті родинного спілкування. З матюю вони найкращі подружки. А біля тата дівчина почувається так же затишно, як і в дитинстві. Правда, з Марійкою її шляхи в Балашівці перетинаються рідко, але це не страшно, адже молодша сестра тепер теж у Києві, отож зустрічаються, коли душа забажає.

Я дуже здивувалася, дізнавшись, що Марійка обрала професію поза музикою, бо з дитинства грала на акордеоні. Однак перед закінченням школи несподівано облишила інструмент і вступила до Національного педагогічного університету ім. Драгоманова.

- Напевне, сестра вирішила, - усміхається Наталя, - що в сім'ї вистачить одного музиканта.

Щодо самої Наталі, то вона закінчила чотири курси Київської національної консерваторії по класу бандури і цьогоріч вступила до магістратури в цьому ж навчальному закладі. Власне, шлях у світ музики вона теж розпочала з гри на баяні. А потім поїхала разом зі своїм класом на відпочинок до Львова і почула гру бандуриста-професіонала. І оте рокотання струн, і те, що бандурист був сліпим, стало для дівчинки потрясінням.

- Після того, - розповідає мама Наталі Галина Логощук, - ми вдома тільки й чули про бандуру. Довелося купити і записати Наталку до музичної школи. Добиратися до Березного в ті часи було вкрай важко. Адже автобус курсував до села лише по два рейси два дні на тиждень, а Наталка була ще малою. Щоб потрапити на заняття, використовували все, що рухається. Одного разу, повертаючись додому, сіли в КамАЗ, який віз у село кавуни і несподівано перекинувся. На щастя, обійшлося без травм, але Наталя потім довго не могла навіть дивитися на великі машини. Правда, вона і далі стоїчно переносила труднощі і заняття в музичній школі пропускала хіба що тоді, коли хворіла.

Публіка зустрічала юну бандуристку бурхливими аплодисментами з першої появи на сцені. Свій перший сольний концерт вона підготувала у 15 років і виступила з ним перед березнівчанами у райцентрівському кінотеатрі. Її педагог, нині директор Березнівської музичної школи Алла Несен вважає свою ученицю унікальним явищем і переконана, що її ще почує і оцінить не тільки українська, а й світова музична спільнота.

Повне право пишатися своєю вихованкою має і Галина Топоровська, відома бандуристка і викладач Рівненського музичного училища, де Наталя Логощук удосконалювала свої знання і виконав-

виту дівчину взяли одразу на третій курс за контрактом, але з другого семестру перевели на бюджет.

- Як по правді, - зітхає моя співрозмовниця, - то я відповіла на це якщо й не чорною, та все-таки невдячністю. Але бажання навчатися в консерваторії було понад усе, отож вирішила спробувати щастя вдруге. В університеті умовляли, казали, що мають на мене грандіозні плани, не хотіли віддавати документи. Але я не поступалася і новий навчальний рік розпочала як першокурсниця Київської консерваторії.

Словом, дівчина продемонстру-

вала вдача - справжня знахідка: зі мною посваритися практично неможливо. А якщо серйозно, то хто ж не хотів би, щоб на шляху трапився чоловік, який розумів би, сприяв, оберігав. І любив. Я навіть знаю одного такого, - знову бере жартівливий тон, - але ж він мій тато!

От і справді! Талановиту ткалю, вишивальницю Галину Логощук знає сьогодні вся область. Звісно, завдяки її таланту. Але не менш важливим, гадаю, є і те, що чоловік жодного разу не став, як то буває у сім'ях, на дорозі до її визнання, навпаки, все робив для того, аби воно прийшло. А коли зрозумів, що дочки його музично обдаровані, з подвоекною енергією взявся до роботи, щоб дати їм можливість розвивати здібності, займатися улюбленою справою, бути на видноті! Ні-ні. Павло Логощук не почувається обділе-

вала характер і не помилилася. Та й у консерваторії її одразу виокремили з числа першокурсників. Щорічно кафедра в кінці навчального року готує звітний концерт, але першокурсників до нього не залучають. Однак Наталя Логощук взяла в ньому участь за персональним запрошенням. Згодом підготувала сольну програму «Світ любові», яка й стала її дипломною роботою. Захист, звісно, пройшов на високому професійному рівні і викликав загальне захо-

ним від того, що вся слава випала на долю дружини та дочки, а він залишається ніби в тіні їх популярності. Таке йому й на думку ніколи не спадає, бо вважає, що робить саме те, що має робити - дбає про родину, главою якої він є. Галина каже, що коли виходила за Павла заміж, чоловік не вмів і кілка затесати, а сьогодні він і столяр, і муляр, і штукатур, і водій, словом - майстер. Досить глянути на його руки, щоб зрозуміти це. Та що там, Павло Логощук і це вже готовий прикладати для сво-

хованкою має і Галина Топоровська, відома бандуристка і викладач Рівненського музичного училища, де Наталя Логощук удосконалювала свої знання і виконавську майстерність після закінчення музичної школи. В училищі вона стала лауреатом Всеукраїнського і Міжнародного конкурсів, неодноразово виступала розом з Г. Топоровською в Криму, у Харкові, інших містах України.

- Яюсь поверталася з Ялти, - каже Наталя, - у Сімферополі сіла на київський поїзд. «Русскоязычное» купе зацікавилася зачохленою бандурою: - «А это что такое?». Почувши відповідь, запитали, чи можу щось зіграти. Хоч було не дуже зручно, вирішила задовольнити прохання. І грала та співала хвилин 20, аж до відправки потяга. Одна жіночка дістала мобільний. «Ты представляешь? - гукала в трубку, - в наше купе села живая бандуристка, граєт, поет, мы здесь все в экстазе, потому что это необыкновенно!».

Це здається неймовірним, але з першого разу в Київську консерваторію Наталя не потрапила. Переживши безсонну ніч, вирішила не здаватися і зранку пішла до Поплавського, тобто в Київський університет культури і мистецтв. Там талано-

во, узяв за персональний запрошенням. Згодом підготувала сольну програму «Світ любові», яка й стала її дипломною роботою. Захист, звісно, пройшо на високому професійному рівні і викликав загальне захоплення. З теорією теж було все гаразд, тому, навчаючись на четвертому курсі, Наталя одержувала стипендію Президента України.

І от попереду – магістратура. Пора задумуватись про роботу. Н. Логощук хотіла б, аби вона була пов'язана з виконавською діяльністю. В тому, що бандуристка з тим рівнем майстерності, якого вона вже досягла, могла б «зачепитися» за столицю, сумніватися, не доводиться. А як бути з житлом... Тут поки що жодних перспектив. Периферія на рівні обласної філармонії Наталю не лякає – вона вважає, що всюди можна проявити себе, підвищувати творчий рівень. Гадаю, це в неї так, від молодості. Кажу, що в країнах, в яких потужна українська діаспора, як от в Канаді, США, таку бандуристку на руках носили б, але вона одразу відкидає це: «Залишити Україну? Ні-ні. А хто ж тут працюватиме?».

- А вдале заміжжя? – допитуюсь, - бо ж і краса, і талант, і розумом Бог не обділив.

- Додайте ще, - сміється, - що в

коли виходила за Павла заміж, чоловік не вмів і кілка затесати, а сьогодні він і столяр, і муляр, і штукатур, і водій, словом – майстер. Досить глянути на його руки, щоб зрозуміти це. Та що там, Павло Логощук і небо готовий прихилити для своїх дівчат! То ж чи варто дивуватися, що у його дочок серйозні вимоги до кандидатів у женихи.

Маючи перед очима різноманітне поткання, вишиті ікони, картини, рушники, просто не можу не запитати в Наталі, чи не тягнуло і її до рукоділля.

- Ні, - відповідає, не задумуючись. – Вишивати я вмію, звісно, але мені просто жаль витратити на це свій час. Я вже краще почитаю.

Де в чому наші читацькі уподобання співпадають, в дечому – ні. Наталя захоплюється Сінкевичем, Толстим, Пушкіним, Загребельним, Лесею Українкою, Ліною Костенко. А «Кобзар», вважає вона, - понад усе і понад усіма, він – вічний.

З Наталею дуже приємно спілкуватися. Жаль тільки, що часу у нас було обмаль – через кілька годин дівчина мала від'їжджати до Києва. Я ж поверталася з Балашівки з твердою впевненістю – ми ще не раз почуємо про нашу талановиту землячку бандуристку Наталю Логощук.

Надія ЯРМОЛЮК.